

Tang Taizong Li Wei Gong Wen Dui 唐太宗李衛公問對 *Questions and Replies Between Tang Taizong and Li Weigong* (2004). (trans. He Xiaodong 何小東), Beijing: Junshi Kexue Chubanshe 軍事科學出版社 Military Science Publishing House.

TAŞAĞIL, Ahmet (1995). *Gök-Türkler*, Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları.

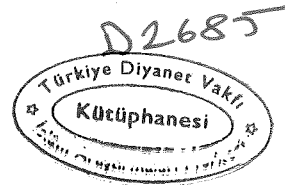
The Seven Military Classics of Ancient China (2007). (trans. Ralph D. Sawyer and Mei-chün Sawyer), Boulder: Basic Books.

WECHSLER, Howard J. (2007a). "The Founding of the T'ang Dynasty: Kao-tsu (reign 618-26)", *The Cambridge History of China – Volume 3 Part 1 – Sui and T'ang China, 589-906*, (ed. Denis Twitchett), New York: Cambridge University Press, 150-187.

_____ (2007b). "T'ai-tsung (reign 626-49) The Consolidator", *The Cambridge History of China – Volume 3 Part 1 – Sui and T'ang China, 589-906*, (ed. Denis Twitchett), New York: Cambridge University Press, 188-241.

WEN Daya 溫大雅 (1983). *Da Tang Chuangye Qijuzhu* 大唐創業起居注, Shanghai 上海: Shanghai Guji Chubanshe 上海古籍出版社.

WRIGHT, Arthur F. (2007). "The Sui dynasty (518-617)", *The Cambridge History of China – Volume 3 Part 1 – Sui and T'ang China, 589-906*, (ed. Denis Twitchett), New York: Cambridge University Press, 48-149.

12 Ocak 2018

Karesioğulları (11731)

MADDE YAYINLANDIKTAN
SONRA GELEN DOKÜMAN

Karesioğulları Beyliği Ekonomisi

Hüseyin KAYHAN*

Özet

Türkiye Selçukluları Sultanı II. Mesut'un bir komutanı iken 1290-1328 yılları arasında Bizans Devletine ait Balıkesir ve Çanakkale illerini kapsayan coğrafyayı ele geçiren Karesi Bey, hâkim olduğu yerlerde bağımsız bir beylik kurmuştu. Kendisinden sonra oğullarının yaklaşık çeyrek asır devam ettirdiği bu beylik, sahillerde kurulan diğer Türk beylikleri gibi kısa sürede muazzam bir deniz gücü haline gelmeyi başarmıştı. Beylik, sadece denizlerde değil karada da korkulan bir güç olmuştu. Bu gücün kaynağı büyük bir ekonomik zenginlik, bol üretim ve yaygın ticaret idi. Ticarete konu olan başlıca kalemler ise yünlül ve pamuklu kumaşlar; elbiseler; buğday başta olmak üzere tahıllar; canlı hayvan, iyi kesilmiş turkuaz, yakut ve zümrüt gibi değerli taşlar; şap, balmumu, şarap ve sabun gibi önemli ticari kalemlerin yanında, durmaksızın devam eden savaşlar sonucu ortaya çıkan köle ticareti idi. Meyve ve sebze üretimini, hayvancılık, arıcılık, balıkçılık ve madencilikle elde edilen ürünler bölgede yaşayan insanların ihtiyaçlarını karşıladığı gibi, Anadolu'nun çevresindeki Mısır, Suriye, Irak, Azerbaycan, İran, İstanbul, Karedeniz'in kuzeyindeki ülkeler ile Batı Avrupa'ya ihraç edilmekteydi. Bu, bütün Anadolu'da olduğu gibi, Karesi Beyliğinde de muazzam bir zenginliğin ortaya çıkmasına sebep oldu.

Anahtar kelimeler: Karesioğulları Beyliği, Çanakkale, Balıkesir, ticaret, üretim.

Economy of the Qarasid Principality

Qarasi (Karesi), who was a commander of Sultan Mas'ud (Mesut) II, had captured the zone comprising the modern provinces of Balıkesir and Çanakkale from the Byzantine Empire between the years 1290 and 1328, founding an independent principality in the areas he was ruling. This principality, which continued its existence after Qarasi's death for quarter a century more under the rule of his sons, managed to become a great naval power within a short period of time similar to other Turkish principalities founded in the coastal areas. The principality had also become a power feared in land as well, not just in the seas. Behind all this lay a great economic wealth. There was an advanced production and a trade based on that. Major goods used in trade were fabrics from wool and cotton, clothes, grain and especially wheat, livestock, well-cut precious stones such as turquoise, ruby and emerald, ahum, wax, wine and soap, and alongside these important trading goods, slavery as well, which had emerged as a result of continuous warfare. Products acquired from fruit and vegetable production, animal husbandry, beekeeping, fishery and mining were supplying the needs of the people living in the region, while they were also exported to locations around Anatolia such as Egypt, Syria, Iraq, Azerbaijan, Iran, Constantinople and lands to the north of the Black Sea, as well as to Western Europe. This had caused the emergence of a great wealth in the Qarasid Principality just like all over Anatolia.

Keywords: Qarasid Principality, Çanakkale, Balıkesir; trade, production.

* Yrd. Doç. Dr. ÇOMÜ FEF, hukaturk@hotmail.com

Kararı Beyliği. GÜNAL, F. Zerrin. Doktora. İstanbul Üniversitesi, Sosyal Bilimler
Enstitüsü, İstanbul, 1991. 210s.
Danışman: Prof.Dr.Erdoğan Merçil.

۱۳۸۳ بنوقره سي

۱۳۸۴ بنوقره سي

Kararın Julları

شاكر مصطفى، موسوعة العالم الاسلامي ورجالها،
مج. ۲، بيروت ۱۹۹۳، ISAM KTP DN. 34792

07 AĞU 2007

XIV. TÜRK TARİH KONGRESİ

Ankara: 9-13 Eylül 2002

KONGREYE SUNULAN BİLDİRİLER

I. Gilt

Türkiye İyannor Vakfı İslâm Araştırmaları Merkezi Kütüphanesi	
Dem. No:	164589
Tas. No:	956.004 TÜR.T

MALİYE VE İÇİŞLERİ BAKANLIĞI
SONRA GELİR BAKANLIĞI

ANKARA - 2005

KARASİOĞULLARI VAKIFLARI

VEHBİ GÜNAY

XIII. yüzyılın ikinci yarısından itibaren özellikle Batı Anadolu'da, Moğolların baskısı, Türkiye Selçuklu Devleti'nin siyasî otoritesinin zayıflaması ve Bizans İmparatorluğu'nun bu bölge ile ilgilenememesi gibi sebeplerle, yoğun Türkmen topluluklarının akını ile birlikte "uc" veya "ucât" olarak isimlendirilen topraklarda bir bey etrafında örgütlenen siyasî otoriteler ortaya çıkmıştır. Kendi aralarında siyasî bir birliğe sahip bulunmamaları dolayısıyla "tavâif-i mülûk" olarak isimlendirilen bu beylikler sadece hâkimiyetleri altına aldıkları bölgelerde faaliyet göstermemişler, zaman zaman Bizans İmparatorluğu ile çeşitli ilişkiler içinde olmaktan kaçınmayarak deniz ile bağlantısı olanlar Adalar Denizi ve deniz aşırı topraklarda denizcilik yoluyla da varlıklarını hissettirmişlerdir.

Bu Türkmen Beylikleri arasında yer alan Kalem Bey ve oğlu Karasi Bey'in kurmuş oldukları Karasi Beyliği, Marmara'dan Adalar Denizi kıyılarına uzanan geniş bir coğrafyada hâkim olmuş, donanması ile adalar ve Rumeli'de faaliyet göstermiştir. Beyliğin, Balıkesir ve Bergama merkez olmak üzere ikiye bölünmesi ve hânedan üyeleri arasındaki anlaşmazlık sonucunda Osmanlı Beyliği tarafından tedricen ilhaki hiç şüphesiz Batı Anadolu'da Bizans İmparatorluğu ile diğer beylikler arasında sıkışmış durumda bulunan Osmanlı Beyliği'nin kaderini değiştiren önemli gelişmelerden birisi olmuştur.

XIII ve XIV. yüzyıllar Beylikler Devri Anadolu'su ile ilgili kaynakların azlığı ve yetersizliğinin bu döneme âit bilgi ve yargılarımızın kesinleşmesi konusunda yarattığı sıkıntı, konu ile ilgili araştırmacıları da daha fazla müteferrik malumat ile çalışmaya mecbur etmektedir. Karasioğulları hakkında en erken tarihteki yayınlarda müellifi olan İ. Hakkı Uzunçarşılı, Beylik hakkındaki yazılarında, mevcut bilgilerine dayanarak Karasioğulları'ndan günümüze eser, kitâbe ve sikke ulaşmadığını dolayısıyla ilgili bilgilerin -mücib-i tereddüd olsa bile- tarihlerimizden alınmasının zorunlu olduğunu belirtmektedir¹. Günümüzde yerli ve yabancı tarih araştırmacıları tarafından beylikler dünyası ve son dönem Bizans tarihine gösterilen ilgi, Karasi-

¹ İsmail Hakkı (Uzunçarşılı), *Karasi Vilâyeti Tarihçesi*, İstanbul 1941, s. 79. Eserin yeni harflerle neşri için bkz. İsmail Hakkı Uzunçarşılıoğlu, *Karasi Vilâyeti Tarihçesi*, Haz. M. Sarı, Balıkesir 1992; İsmail Hakkı (Uzunçarşılı), *Karasi Vilâyeti Tarihçesi*, Haz. A. Mutaf, Balıkesir 2000. Bu konuda ayrıca bkz. İsmail Hakkı Uzunçarşılı, *Anadolu Beylikleri Ve Akkoyunlu, Karakoyunlu Devletleri*, 3. Baskı Ankara 1984, s. 101; aynı müellif, "Karasi-Oğulları", *İ.A.*, C. VI, İstanbul ty., s. 334.

s. 357-370

2) Bir Şubat tarihinde tevdi' ettiğimiz muhtırada arz ettiğimiz vechile İzmir şimal mıntıkası kuvâ-yi milliyesinin mümessili bulunan hey'et-i merkeziyemiz Akbaş'daki silâhların kaldırılması için hiç bir tebligat yapmamış ve hiç bir emir vermemiştir. Binaenaleyh bunun, haklı ve musırr olmamıza nazaran hey'et-i merkeziyemize hiç bir mes'uliyet tevcih edemiyeceği tabiidir. Bu silâhların ahâli tarafından kaldırılması evvelce de bildirdiğimiz vechile Yunan mezâlim-i vahşiyânesi karşısında fevkalade müteessir olan milletimizde müdafaa-i mevcudiyet ve nâmus için husûle gelen galeyân-ı umûminin bir neticesi olduğuna eminiz. İki Yunan alayının yeniden İzmir'e ihrâc edilmesinin ve Yunanlıların cebhelerde yeni bir taarruzda bulunmak üzere hazırlandıklarının haber alınması bu galeyânı teşdid etmektedir.

3) Hey'et-i merkeziyemiz mesul olan eşhâsdan malûmatdâr olmadığı gibi, eser-i tertibi olmayan bir hareketten dolayı böyle bir talebin kendisine vârid olamayacağı kanaatindedir.

4) Yunan işgali ref' edilmedikçe fevkalâde bir galeyân içinde bulunan ahâlinin elinden silâhları toplamak imkânı yok ise de hey'et-i merkeziyemiz düvel-i fahîme-i mü'telifeye ve İngiltere hükümet-i muazzamasına karşı mütehassis olduğu ihtirâmâtı teyîd için bu mes'eledede bir nâsîh ve mutavassıt vazifesini ifâ edebilir; eğer düvel-i muazzama Yunan işgâlini kaldırır sa galeyân-ı umûmî nihayet bulacağından elde mevcut silahların ahâliden toplanması mümkün ve hey'et-i merkeziyemizin bu hususta müteahhid olabileceğini arz eyleriz.

5) Evvelki mutıramızda arz ettiğimiz vechile Bandırma'daki son vaziyetten istifade etmek istemeyen anâsırın sükûn ve âsâyişi ihlâlâ cür'etyâb olmamaları ve İngiltere hükümet-i fahîmesinin Yunan işgâl ve mezâlimine karşı kuvâ-yi milliyemizi zayıflatmak gibi bir maksad takib etmediğine ahâlimizin kâni olması için Bandırmaya ihrâc edilen kuvvetin geri alınmasını tekrar rica ederiz.

Balıkesir'de müdafaa-i hukuk
İzmir şimal mıntıkası hey'et-i
merkeziyesi nâmına Vâsîf

Dergi / Kitap
Kütüphanede Mevcuttur

Tarih Dergisi, s. 33, 1180-1181 İstanbul, s. 283-290

- Karesi Bey

KARESI-OĞULLARI ADINA BASILMIŞ OLAN

İKİ SİKKE

110420

Ibrahim Artuk

Bilindiği gibi Karesi-oğulları'nın sikkeleri bugüne kadar malûm değildi. Bunların sikke basıp basmadıkları dahi bilinmiyordu. Son zamanlarda, bazı kolleksiyoncuların elinde ve anonim adını verdiğimiz bazı sikkeler arasında bulduğumuz iki sikke ve Tokat'ta Hamzalar Mezarlığı'ndan¹ Tokat Müzesi'ne nakledilmiş bulunan 171 sayılı mezar kitabesi de bizi Karesi-oğullarının sikke bastırdıkları kanaatine vardırması bulunmaktadır².

Bunlardan Yahşi Bey'in sikkesi gümüş olup, Bergama'da bulunmuştur. Ön yüzünde süslü iki kare içinde :

لااله الا الله

محمد

.....

Arka yüzünde, iki kare içinde :

المك ..

بخشى بك

خلد ملكه

1 İsmail H. Uzunçarşılı, *Kitabeler*, İstanbul 1927, s. 43.

2 İsmail H. Uzunçarşılı, *Kitabeler*, s. 43-44.

Edit: Elizabeth Zachariadou, *The Ottoman Emirate 1300-1389: Halcyon Days in Crete I a Symposium Held in Rethymnon 11-13 January 1991*, Rethymnon 1993. pp. 225-236 .ISAM 149337.

THE EMIRATE OF KARASI AND THAT OF THE OTTOMANS:
TWO RIVAL STATES

Elizabeth A. ZACHARIOU

Karasi Beyliği → Karesiogulları → 11731

The emirates of Karasi¹ and of Osman enjoyed similar opportunities to expand through the conquest of Byzantine territory and thus to become important powers. The emirate of Karasi had a long frontier with Byzantium which stretched from the region of Kyzikos on the southwest coast of the Propontis to the Gulf of Edremit; therefore controlled the Asiatic coast of the Dardanelles. At the time when the Karasi Turks were establishing themselves on the Dardanelles and were able to launch their first raids into Thrace, the Ottomans were still fighting the Byzantines in the interior of Bithynia and could only occasionally reach the coast. According to Wittek's well-known theory, the *raison d'être* of the Ottoman state was the holy war against the infidel.² This same *raison d'être* may also have led the emirate of Karasi to increase its strength by attracting warriors from other Muslim countries to wage a continuous war against the Christians which might have secured Karasi such wealth and prestige that it became an empire. Instead, the Turks of Karasi were the first to be subjugated by the Ottomans and their territory, while retaining its name, became one of the earliest Ottoman sandjaks.

According to the Byzantine historian Gregoras, the Turkish emirs formed a coalition and divided the coastal territories of Asia Minor among themselves shortly before 1303-1304, as a result of which the emir Kalamis and his son Karasi began to rule over the region of ancient Troy.³ This information is inaccurate. It derives from the early part of Gregoras' work which includes events before his own time. It is unlikely that there was any such coalition of the emirs, as reported only by Gregoras, since that would have contradicted the known history of Asia Minor at that time. Other sources describe the various Turkish emirs as often fighting one another while also striving to establish their own states

1. I.H. UZUNÇARŞILI, *IA*, s.v. "Karasi-oğulları"; C. CAHEN, *EI*², s.v. "Karasi"; J. MORDMANN, Über das türkische Fürstengeschlecht der Karasi in Mysien, *Sitzungsberichte der Königlich Preussischen Akademie der Wissenschaften, Phil. - Hist. Classe*, (Berlin 1911) p. 2-7.

2. WITTEK, *Rise*.

3. GREGORAS, v. I, p. 214.

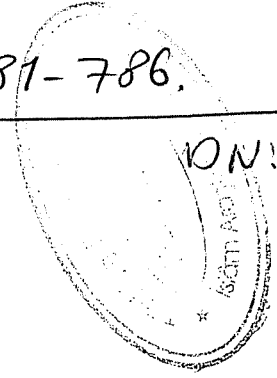

TÜRKLER, VI, Ankara - 2002, s. 781-786.

KARASIOĞULLARI BEYLİĞİ

DOÇ. DR. ZERRİN GÜNAL ÖDEN
ÇANAKKALE ONSEKİZ MART ÜNİVERSİTESİ FEN-EDEBİYAT FAKÜLTESİ / TÜRKİYE

ON: 84063

Anadolu Selçuklu Devleti'nin çöküşüyle uç bölgelerde faaliyet gösteren beyler tarafından kurulan beyliklerden biri de Karasioğulları Beyliği'dir.

Karasioğullarının menşei hakkında kaynaklarda herhangi bir bilgi bulunmamaktadır. Bu konuda ele geçen en önemli kaynak, Tokat'ta Hamzalar Mezarlığı'nda bulunmuş olan Kutlu Melek ile oğlu Mustafa Çelebi'ye ait iki mezar taşı kitâbesidir. Kutlu Melek'in mezar taşında yer alan ...*Kutlu Melek bint Mustafa Bey b. Beylerbeyi b. Yahşi Han b. Karası Bey b. Kalem Bey b. Yağdı Bey b. Fahrü'l-guzât ve'l-müçâhidîn Melîk Dânişmend Gâzi* künyesi Karasioğulları şeceresinin Dânişmendlilere dayandığını açık bir şekilde göstermektedir.¹

Dânişmendliler, II. Kılıçarslan'ın 570/1174-75'te önce Sivas'ı 573/1177-78'de de Malatya'yı kendi idaresi altına alması üzerine dağılmışlar ve bir kısmı Selçuklu sultanları hizmetine girmişti. Bunlar arasında, Dânişmendli ailesinden Nizâmeddîn Yağıbasan'ın (1142-1164) oğulları Muzaffereddin Mahmûd, Zâhireddin İli ve Bedreddîn Yusuf bulunmakta idi. Geçmişte kuvvetli olan bu aile, muhtemelen idarî bir tedbir olarak, belki de Selçukluların bir zaaf anından yararlanmalarını önlemek amacıyla II. Kılıçarslan (1155-1192) zamanında batı sınırına nakledilerek orada bulunan Türkmenlerin başına uç beyleri olarak yerleştirildiler.² II. Rükneddîn Süleymanşâh'ın (1196-1204) ölümü üzerine eski bir Dânişmend merkezi olan Tokat'taki Nuh Alp, Emir Mende, Tüz Bey gibi ileri gelen emirlerin yardımıyla oğlu III. Kılıçarslan (1204-1205) tahta geçmiş, fakat ona karşı ilk muhalefet hareketi batı ucundaki Yağıbasanoğullarından gelmiştir. Böylece, II. Rükneddîn Süleymanşâh zamanında uç beyleri olarak adı geçen Yağıbasanoğulları I. Gıyaseddîn Keyhüsrev'i tahta çıkardılar.³

Öte yandan, 1302 tarihinden itibaren Gazan Han, Anadolu'da yeniden otoriteyi temin ederek, ülkeyi ikiye ayırmış, Sivas'ın merkez olduğu, Kayseri-Çorum-Kastamonu hattının

doğusundan Çanakkale-Edremit sahiline kadar uzanan Dânişmendiye vilâyeti denilen bölgeyi II. Mesud'a vermişti. Bu taksimatta, Karasi, Saruhan ve hatta Osmanlı Beyliği'nin Dânişmendiye vilâyetinin uçları olarak kabul edildiği görülür. II. Mesud ise, Simre, Kastamonu, Sinop'tan İznik'e ve Karasi ile Saruhan sınırına kadar olan yerleri oğlu Gâzi Çelebi'ye vermiştir.⁴ Bu durumda evvelce uç bölgesinde görev alan Yağıbasanoğullarının çocukları tarafından Dânişmendiye vilâyetinin uç bölgelerinde fetih hareketlerine devam edildiği ve Karasioğulları Beyliği'nin de bu eski Türkmen ailesinden gelen bir bey tarafından kurulmuş olduğu ileri sürülebilir. Ancak Selçuklu sultanına yakın kişiler arasında sadece Yağıbasanoğullarının değil, Nuh Alp, Aydın Alp, Mende Bey, Tüz Bey, Bedreddîn Mahmud, Şehâbeddîn Lulû ve Şemseddîn Kerd gibi beylerin de adı geçmektedir. Bu bakımdan Karasi ailesini Dânişmendli hanedanına bağlarken, sadece bu aileden gelen Yağıbasanoğulları değil, adı geçen bu beylerin eski bir Dânişmend merkezi olan Tokat'ta Selçuklu Sultanlığı'na yakın ileri gelen emirler olmaları sebebiyle, onlardan bir veya birkaçının da Dânişmendlilerden veya bu ailenin hizmetine girmiş beylerden olabileceği, bu sebeple Karasi ailesinin Tokat beylerinden birine de bağlanabileceği ihtimali göz önünde tutulmalıdır.

XIV. yüzyıl başında Batı Anadolu'nun Türk Beylikleri tarafından nasıl paylaşıldığını kaydeden Bizanslı tarihçi N. Gregoras'a⁵ göre Lidya ve Eolya'dan başlayarak Helespont (Çanakkale) ile sınırlanan Misya topraklarında *Kalames* ve onun oğlu *Karasis* hüküm sürmekteydi. Kantakuzenos'un⁶ eserinde ise *Kalames*'in oğlu *Karasis*'in hissesine Lidya'ya kadar olan Misya topraklarının düştüğü ve buraya *Karasia* denildiği belirtilmektedir. Geç devir Bizans tarihçilerinden Dukas'a⁷ göre de Assos (Behramkale) şehrinden başlayarak ve Çanakkale'ye kadar uzanan Büyük Frigya, Karasi tarafından zapt edilmişti. Kalem Bey ile oğlu Karasi Bey muhtemelen 1296-1297 yıllarında Erdek, Biga, Edremit,

Karasioğlu Beylerbeyi Çelebi'ye ait bakır sikke

was a name and it was taken as a title. However its appearance on a coin followed by the title of *çelebi*, which was commonly used in the emirates, makes it clear that it was really a name, similar to some other Anatolian names which sound like titles such as Il-Gazi or Ilbeği or Beyler.⁴⁶ Beğlerbeğ *çelebi* apparently had a brother Yakub whose name is known from a manuscript.⁴⁷

Edit: Elizabeth Zachariadou, *The Ottoman Emirate 1300-1389: Halcyon Days in Crete I a Symposium Held in Rethymnon 11-13 January 1991*, Rethymnon 1993. pp. 237-242. ISAM 149337.

OTTOMAN, KARASID, AND SARUKHANID COINAGES
AND THE PROBLEM OF CURRENCY COMMUNITY IN
TURKISH WESTERN ANATOLIA
(‘40s – ‘80s OF THE 14th CENTURY)

Keres: Beyliği → 111731
Sarukhanogulları → 180486

Konstantin ZHUKOV

The collection of coins issued by the Muslim dynasties of Anatolian Beyliks possessed by the Hermitage Museum in Leningrad remains one of the richest in the world. The total number of coins in it is now estimated at approximately one hundred and fifty.¹ A part of them was described in the “Inventory-Catalogue” published by A. Markov in 1896.² While an important contribution for its time, this catalogue is now totally inadequate. The purpose of my paper is to correct some errors in attribution which can be found in the catalogue and to analyse the currency of the Ottoman, Karasid, and Sarukhanid dynasties both in terms of typology and metrology.

Ten years ago, such a typological analysis was carried out by Philip¹N. Remler, who showed a close relationship between the Ottoman, Isfendiyarid, and Eretnid coinages. He arrived at the conclusion that this relationship indicates the existence of “a sort of currency community based on a common origin and close commercial ties”.³

It should be noted that the main features of the style of the coins concerned are a distinctive rendition of the *shahāda* and geometrical fields in various forms both on the obverse and the reverse.

By analysing the style of the silver coins of these three Beyliks, Ph. Remler has shown clearly the derivation of their coinages from that of the Ilkhanids. In his opinion, “this derivation is of two types: in the first, a style usually from

1. I should like to thank Mrs Marina Severova of the Numismatic Department of the Hermitage Museum for allowing me to use the collection of these coins as well as for the help she has given me.

2. A. MARKOV, *Inventarnii katalog musulmanskih monet Imperatorskogo Ermitazha*, (St. Petersburg 1896). There are also five additions to this catalogue: *Dobavleniie*, v. I-V.

3. PH.N. REMLER, Ottoman, Isfendiyarid, and Eretnid coinage: a currency community in fourteenth century Anatolia, *American Numismatic Society, Museum Notes*, 25 (1980) p. 167.

46. A certain Beyler *çelebi* is connected with the *ulu djami* of Osmanđjik: F. İLTER, *Osmanlı ulasım ağında ırmağ kenarı bir yerleşme: Osmancık, Bell*, 52 (1989) 558-559.

47. TEKİN, XIV üncü yüzyıla ait bir *ilm-i hâl*, p. 284, 288-289.

Edit: Elizabeth Zachariadou, A Symposium
Held in Rethymnon 11-13 January 1991. "The
Ottoman Emirate" (1300-1389), 1993 Rethymnon
2.225-236

111731
Dergi / Kitap
Cilt / Sayfa / Mevduat

THE EMIRATE OF KARASI AND THAT OF THE OTTOMANS: TWO RIVAL STATES

Elizabeth A. ZACHARIADOU

The emirates of Karasi¹ and of Osman enjoyed similar opportunities to expand through the conquest of Byzantine territory and thus to become important powers. The emirate of Karasi had a long frontier with Byzantium which stretched from the region of Kyzikos on the southwest coast of the Propontis to the Gulf of Edremit; therefore controlled the Asiatic coast of the Dardanelles. At the time when the Karasi Turks were establishing themselves on the Dardanelles and were able to launch their first raids into Thrace, the Ottomans were still fighting the Byzantines in the interior of Bithynia and could only occasionally reach the coast. According to Wittek's well-known theory, the *raison d'être* of the Ottoman state was the holy war against the infidel.² This same *raison d'être* may also have led the emirate of Karasi to increase its strength by attracting warriors from other Muslim countries to wage a continuous war against the Christians which might have secured Karasi such wealth and prestige that it became an empire. Instead, the Turks of Karasi were the first to be subjugated by the Ottomans and their territory, while retaining its name, became one of the earliest Ottoman sandjaks.

According to the Byzantine historian Gregoras, the Turkish emirs formed a coalition and divided the coastal territories of Asia Minor among themselves shortly before 1303-1304, as a result of which the emir Kalamis and his son Karasi began to rule over the region of ancient Troy.³ This information is inaccurate. It derives from the early part of Gregoras' work which includes events before his own time. It is unlikely that there was any such coalition of the emirs, as reported only by Gregoras, since that would have contradicted the known history of Asia Minor at that time. Other sources describe the various Turkish emirs as often fighting one another while also striving to establish their own states

1. I.H. UZUNÇARŞILI, *JA*, s.v. "Karasi-oğulları"; C. CAHEN, *EI*², s.v. "Karasi"; J. MORDMANN, Über das türkische Fürstengeschlecht der Karasi in Mysien, *Sitzungsberichte der Königlich Preussischen Akademie der Wissenschaften, Phil. - Hist. Classe*, (Berlin 1911) p. 2-7.

2. WITTEK, *Rise*.

3. GREGORAS, v. I, p. 214.

"dumb barter" further point to uncertainty about the origin of this spice.

The clove, sc. the dried flower-buds of the tree, were employed in cooking as a spice, but above all, in pharmacy. In Morocco it is also used for perfuming milk. Arab physicians, such as Ishāk b. Hunayn and Ibn Sīnā, recommend it as a medicament for sharpening the faculty of vision. Ibn Sīnā, and before him Ishāk al-Isrā'īlī (Isaac Israeli) further considered the clove as good for the digestion, since it strengthened the stomach and liver. The celebrated physician Ishāk b. 'Imrān notes its effect on powers of procreation; like other medical authorities, he says that it strengthens the sexual powers, and brings about, or lessens, according to the procedure followed, obesity. The clove was also used by the Arabic physicians as a specific against diabetes and other diseases. The instructions of various physicians concerning its use are cited *in extenso* by the Spanish botanist and pharmacologist Ibn al-Baytār in his *al-Djāmi' li-mufradāt al-adwiya wa'l-aghdiya*. Because of its pleasant smell, it was used for chewing and as an ingredient in perfumes; the Bedouins (and their women-folk) in Morocco use it as part of necklaces.

Thus the clove was an important item in the spice trade. From caliphal times onwards, it was imported into the Middle East via the Red Sea, whence consignments were conveyed to Cairo and Damascus. In the later Middle Ages, some of these cargoes were resold in Alexandria and Beirut to Italian merchants. Nevertheless, the clove did not play as big a role in the Indian trade as pepper or ginger, on the evidence of what we know of the cargoes of Venetian, Genoese and Florentine ships. Moreover, the clove was a very costly spice, costing two or three times more than pepper; 100 *manns* were generally sold at Alexandria in the 9th/15th century for 70-80 ducats, though the stems were cheaper.

Bibliography: LA and TA, s.v.; Ibn Khurrah-dāhbīh, 66, 70; Mas'ūdī, *Murūdj*, i, 341, iii, 56 (tr. Pellat, i, 139, ii, 338); Idrisi, *Opus geographicum*, i, 54, 82, 89, 91; Kazwīnī, *Kosmographie*, i, 262, ii, 18, 53, 55; Ibn Baṭṭūṭa, iv, 228, 240, 243; *Tuhfat al-ahbāb*, ed. Renaud and Colin, Paris 1934, 153; Ibn al-Baytār, *Būlāḡ* 1291, iv, 7 ff. (tr. von Sontheimer, Stuttgart 1840-2, ii, 281 ff.); E. Wiedemann, *Aufsätze zur arabischen Wissenschaftsgeschichte*, Hildesheim 1970, ii, 254 ff. (annotated text of Nuwayrī); E. Ashtor, *Histoire des prix et des salaires dans l'Orient médiéval*, Paris 1969, 334, 417 ff.; W. Heyd, *Histoire du commerce du Levant*, ii, 603 ff.

(E. ASHTOR)

KARAPAPAKH (Turkish, "black hat"), a Turkic people whose language belongs to the western Oghuz division, and differs little from Azeri and the Turkish of Turkey. In the Georgian S.S.R. it is often confused with Azeri, and in Turkey itself *karapapakh* is no longer spoken (having been replaced by Turkish). In 1828, the *karapapakh* emigrated from the region along the Debeda or Borçala river in eastern Georgia partly to the region of Kars (where they formed about 15% of the population) and partly to the Sulduz region of Persia, south of Lake Rīdā'iyya (Urmiyya). In 1883 they numbered 21,652, of whom 11,721 were Sunnis and 9,931 Shi'īs (K. Sadovskiy, *Krakhaya zametka o Karskoy oblasti*, in *Sbornik Materialov... Kavkaz*, iii, 315-50); according to the Russian census of 1897 they numbered 29,879 (in the Russian Empire); in 1910 their population was given as 39,000 (*Kavkazskiy Kalendār*, 1910, 546) living in 99 villages in the Kars territory, of which

63 were in the Kars district, 29 in Ardahān, and 7 in Kaḡlzman. In 1926, however, the Soviet census listed only 6,316 *karapapakhs*, this sharp decline reflecting the loss of the territory of Kars to Turkey after World War I. The distribution of the *karapapakh* was given in the mid-1920s as 30% in the U.S.S.R. and 70% in Persia (those of Turkey probably being considered simply as Turks). The *karapapakhs* of the U.S.S.R. are being assimilated culturally and linguistically by the Azeris, and they appear as Azeris in the 1959 and 1970 Soviet censuses.

The traditional economy of the *karapapakhs* was based on sheep-rearing and some agriculture.

Bibliography: given in the article.

(W. BARTHOLD-[R. WIXMAN])

KARĀR [see *mūsīkī*].

KARASĪ (or *KARASĪ*). 1. The name of a Turkish chief in Asia Minor and of the dynasty arising from him; his territory has retained this name until the present time (sc. the ancient Mysia, the coastland and hinterland of the Asiatic side of the Dardanelles). Only unsubstantiated hypotheses have so far been put forward for the sense and etymology of the name. Indeed, the whole history of the dynasty, the first of those which were to be suppressed by the Ottomans, is wrapped in obscurity.

The Byzantine historian Ducas, who wrote 150 years after the events in question, classes *Karasī* amongst those dynasties which established themselves in western Anatolia in the reign of the Emperor Andronicus II (1282-1328); this clearly provides no exact or firm chronology. On the contrary, the name's absence from Muntaner's account of the Catalan expedition (1304-6) and from the list of principalities laid down by Pachymeres (d. 1313), leads one to conclude that *Karasī* was established—as one would expect—somewhat later than its sister-states further to the south and east. Muntaner, Pachymeres himself and the very well-informed historian of half-a-century later, Nicephorus Gregoras, certainly testify to the presence of Turks who were infiltrating into the region from the beginning of the century, but only the second authority, whose pieces of information are of various dates, is familiar with the name of the dynasty (the equation of the *Lamisai* of Pachymeres with the *Kalamēs*, father of *Karasī*, of Gregoras, put forward by Mordtmann is improbable, because of the geographical order followed in Pachymeres' list, which would place the *Lamisai* in southern or central Anatolia; the list also omits *Şārūkhān*).

Whatever the solution may be, the most important thing is to determine the origin of the Turks settled in Mysia. Later authors include the dynasty amongst the Turcoman ones of Anatolia, but this blanket designation in fact covers several possible distinctions. On the basis of a funerary inscription, in which a person with the name *Karasī* claims descent from the *Dānişmendids* [q.v.], an attempt has been made to connect the famous 6th/12th century central Anatolian dynasty with the petty principality of the 8th/14th one; but this inscription is at Tokat, in the former *Dānişmendid* territory, and not in *Karasī*-Ili, homonymy does not imply identity, and the genealogical pretensions of the party concerned point more to the undeniable fame of the *Dānişmendids*. It is true that ca. 600/1200 we hear of the *Dānişmendids* on the western fringes of Anatolia, but there is nothing to allow us to suppose any more links with the new Turcoman formations at the end of the 7th/13th and beginning of the 8th/14th centuries than those links of other ancient families. Moreover, if there was apparently, in the case of the